

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4478/2023
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Петефи Шандор“ Дорослово, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2140/23 од 09.08.2023. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2140/23 од 09.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2140/23 од 09.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 915/20 од 21.04.2023. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужилци на име законске затезне камате због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада исплати 619,75 динара са законском затезном каматом од 14.07.2022. године до исплате. Ставовима трећим и петим изреке, тужена је обавезана да тужилци за период од децембра 2018. године закључно са августом 2021. године исплати и то: на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Дорослов – ... и на име разлике накнаде трошкова за долазак са рада у Дорослову укупно 30.316,73 динара и на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у ... укупно 33.880,00 динара, све у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставовима четвртим и шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилце у делу којим је тражила да се тужена обавезе да јој за период од септембра 2018. године закључно са новембром 2018. године исплати и то: на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Дорослов – ... и на име разлике накнаде трошкова за долазак са рада у Дорослову укупно 2.808,00 динара и на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у ... укупно 3.640,00 динара, све у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом седмим изреке, тужена је

обавезана да тужилји накнади трошкове парничног поступка од 127.560,23 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2140/23 од 09.08.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужилје за исплату законске затезне камате на износ од 619,75 динара због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 14.07.2022. године до 08.02.2023. године. Ставом другим изреке, у преосталом делу одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. О овом праву тужилје судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада поднета је 29.12.2020. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 64.816,48 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Звездана Луговац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић